

P

odzimní vítr pečlivě pročesával větve stromů. Seděl jsem před počítačem u otevřeného okna ve svém domě v Kolíně nad Rýnem a chystal se konečně začít psát, když vtom slyším vzdálené volání:

„Fendóóó!“

Nejdříve jsem se podíval po Koljovi, ale ten spal. Pomyslel jsem si trochu nevrle, že to bude asi „vyšší instance“, a odešel do pokoje, kde u televizoru seděla moje žena Ela.

„To se ti muselo něco zdát,“ povzdechla si nade mnou soucitelně, sotva jsem se objevil mezi dveřmi – tohle se totiž nestalo poprvé. Pokrčil jsem rameny a odešel zase do své pracovny.

Právě jsem se chystal začít pracovat, když tu slyším znovu o něco zřetelněji:

„Achóóó, Fendóóó!“

A hned vzápětí přišla od mého Kolji rada: „Podívej se přece z okna!“

Můj pes měl zase pravdu! Na protější bříze se houpal můj Macek pohodlně rozvalený mezi větvemi a na nylonových strunách sítě si vybrnkával melodii německé hymny „Deutschland, Deutschland über alles...“ Zpíval sice trochu šišlavě, ale notu trefil! Pomyslel jsem si, že je opravdu velmi nadaný a chytrý pavouk, a to nejen pěvecky, dokonce i v diplomacii se mu jistý talent nedal upřít.

Už nevypadal tak uboze jako posledně, notně se spravil, zkrátka a dobře „vypásl se“. V jeho síti se s ním houpalo ještě pár již dobře zakonzervovaných vrabců, mistrně zamotaných v pořádné klubko.

„Ahóóó, Macku, ty stará vojno! Kde ses toulal? Že jsem o tobě už tak dlouho nic neslyšel? A kde ses, ty podšívko jeden, naučil tak dobře mluvit?“ spustil jsem radostně, jako když potkáte po dlouhém čase dobrého kamaráda.

„Sám nevím, pšš-pšišlo to tak najednou, až jsem se tomu divil,“ odpověděl mi Macek a mezi slovy vyplivl na zem mistrným obloukem trochu slepeného peří z vrabce, kterého ještě před chvílí líně přežvykoval.

„A kde máš svou přítelkyni?“ nedalo mi to, abych se ho nezeptal.

„Ta se někde toulá, asi šla pššepošítat naše děti, pafoušata!“ odpověděl mi se značnou dávkou hrdosti můj starý přítel pavouk. Zbytek jeho věty už zase zanikal v šustění listí.

„Co? Ty už máš vnoučata?“ podivil jsem se.

„Ty asi nějak špatně slyšíš! S tím bys měl opravdu něco dělat! Ššíkám pafoušata, děti-pafoušata!“ odpověděl mi už trochu podrážděně. „A Fendóóó, můžeš mi něco pložladit? Ploš většina lidí náš pafouky nemá láda? Jedni nás sstlašně nenávidí, jiní se náš sstlašně bojí a tšetí zase věží, že jim pššinášíme štěstí? Nemáte to tloššinku pomotaný?“

„Pověry jsou hrozná věc, Macku, já vlastně nevím,“ přiznal jsem popravdě, „možná vám jednoduše závidíme, že máte víc nohou než my a míní starostí... A přestaň mi říkat Fendóóó, když víš dobře, že se jmenuju Venda, Vě jako Václav!“ rozzlobil jsem se.

„Fendóóó, nežlob še na mě, čopak nefíš, že my pafouci nemáme žuby? To proto tak někdy tlošičku š-š-šišlám, chápeš?“

Tady to už Kolja nevydržel, přestal předstírat, že spí, a smál se jako blázen. A protože je smích tak nakažlivý, věřte nevěřte, začal jsem se smát s ním. Přece bych se na Macka nemohl zlobit, když se naučil tak krásně šišlat?

„Co bys tomu řek, kdybychom ti tady s Koljou začali dávat hodiny výslovnosti?“ navrhl jsem mu. A tak jsme na sebe ještě hodnou chvíli povykovali a šišlali, já na Macka a Macek na mě, když do pokoje vešla má žena. Ze všeho nejdřív mi sáhla na čelo, jestli nemám horečku.

Tajuplně jsem se pousmál, mrknul po Koljovi a jen tak procedil: „Áááale, to byl jen jeden můj štalý pšítel, čo šme še dlouho neviděli.“

Víc jsem neprozradil. Ela nade mnou zavrtěla hlavou a odešla pro teploměr.

„Asi ho budu potřebovat,“ uvědomil jsem si, když jsem zjistil, že jsem celý zpocený a že se probouzím ze snu.